

af Tilstande i 30erne. Derved skabes i Virkeligheden Monopoler med næsten sikker Fortjeneste og kun ringe Risiko, hvad der dræber Initiativet. Virksomheder, der ikke har nogen Eksistensmulighed under frie Forhold, forbruger Investeringsmulighed og trækker Arbejdskraft til sig, der naturligt skulde have været anvendt til en Eksportproduktion, der skulde have muliggjort en Import af billigere Varer, saaledes at Levefoden var blevet højere og Priseniveauet lavere til Gavn for Landets Konkurrenceevne.

Systemet medfører, at Embedsmændene skal træffe Afgørelser om Forhold, de ikke kan kende til Bunds, de være nok saa dygtige. Administrationen stilles over for den uløselige Opgave at skulle behandle en Mængde Virksomheder ligeligt, selv om de ikke er ens, og da dette er umuligt, maa man i Stedet for rigtige og retfærdige Afgørelser træffe skematiske Afgørelser, der i en Række Tilfælde maa blive aabenbart urimelige og skadelige. Retsbevidstheden krænkes alvorligt derved, at Rigsdagen ikke skaber Retsregler, som en Administration skal administrere, men giver Administrationen Ret til at træffe hensigtsmæssige og skønsmæssige Afgørelser.

Det maa derfor dybt beklages, at Forudsætningerne for Lovens Bortfald eller virkelige Begrænsning ikke er bragt til Veje ved en Fortsættelse af et Lovgivningsarbejde, der skaber Balance mellem Varer og Købeevne.

Danmarks daarlige Høst i 1947, hvorved Landet mistede en betydelig Eksport- og Importevne, skaber naturligvis ogsaa betydelige Vanskeligheder. Ud fra disse faktisk eksisterende Vilkaar er vi gaaet med til at forlænge Loven indtil Udgangen af December 1948. Naar vi finder det rimeligt kun at forlænge Loven en kortere Tid, er Begrundelsen den, at der maa forventes en betydelig Pengebinding gennem Marshallplanen, og at den større Varemængde (Raastoffer), denne Plan og en forhaabentlig normal Høst giver, vil bringe os betydelig nærmere normale Forhold.

Det forekommer os livsvigtigt, at Danmark saa hurtigt som muligt faar de friest mulige Erhvervsforhold, og vi finder det derfor rigtigt, at Rigsdagen kort efter Høst faar Lejlighed til at tage Stilling til, om Administrationen udnytter de nys nævnte Muligheder i den Aand, der er lagt i den nye Formaaalsparagraf, der saa stærkt peger paa Afvikling.

Mindretallet beklager, at man ikke paa nærværende Tidspunkt har kunnet gennemføre videre generelle Frigørelser af Importen af nødvendige Varer, derunder Reserverdele inden for afstukne Rammer.

Endvidere beklager Mindretallet, at det ikke har været muligt i Loven at fastslaa, under hvilke Betingelser private Vareudvekslinger skal tillades, men lægger den største Vægt paa Ministerens Tilsagn om i videst muligt Omfang at imødekomme Mindretallets Synspunkter ved Afgørelse af Ansøgninger om privat Vareudveksling.

Under Udvalgsbehandlingen har der været Samraad med Ministeren for Byggeri og Boligvæsen om det af Venstre fremsatte Lovforslag om Anvendelse af Byggematerialer. Ministeren afviste enhver Forhandling og forlangte ubegrænsede Bemyndigelser i Henhold til Loven om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger. Ministeren erklærede, at paa nærværende Tidspunkt kunde han ikke give nogen som helst Oplysning om, hvorledes han vilde anvende eventuelle Bemyndigelser. Stillet heroverfor fremsatte Mindretallet i Udvalget Forslag om, at Ministeren for Byggeri og Boligvæsen udgik af Loven om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger, og at den for Ministeren nødvendige Bemyndigelse gaves ved særlig Lov. Det viste sig umuligt at opnaa Flertal for dette Standpunkt i Udvalget, og da Mindretallet blev stillet overfor, at Gennemførelsen af den krævede kortere Løbetid for Lov om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger var afhængig af, at Mindretallet ikke stillede Ændringsforslag ud over de, der var opnaaet Enighed om, fandt Mindretallet det under Hensyn til det foran anførte nødvendigt at undlade at stille det nævnte Ændringsforslag. Der